

ret beregnes. Kun for visse virksomheder, bl. a. virksomheder med kontroløst bogholderi, vil betalingsmetoden kunne være lige så nem som leverancemetoden.

Dersom betalingsmetoden udgår af lovforslaget, vil lovbestemmelserne blive enklere, og dette vil også gælde de vejledninger, der skal udsendes til virksomhederne. Endvidere vil kontrollen blive lettere og dermed få større muligheder for effektivitet. Endelig kan anføres, at dersom betalingsmetoden udgår, udelukkes de muligheder for misbrug, der kan finde sted, når virksomheder med forskellig opgørelsesmetode har forretningsforbindelse.

Til vurdering af, om valgfrihed mellem leverancemetoden og betalingsmetoden er rimelig, kan man anføre følgende betragtninger:

Hvis al omsætning skal opgøres efter leverancemetoden, betyder merværdiafgiftssystemet, at der ved alle omsætninger mellem registrerede virksomheder opstår en fradragsret (indgående afgift) hos køberen samtidig med, at afgiftskravet (den udgående afgift) opstår hos sælgeren ved fakturaens udstedelse. Den indgående og udgående afgift opvejer derfor hinanden for erhvervslivet som helhed, og dette gælder også tidsmæssigt, idet de afregnes samtidigt over for staten. Afgiften af omsætningerne mellem virksomhederne vil ikke påvirke likviditeten i erhvervslivet som helhed, men kun mellem virksomhederne indbyrdes i det omfang, afregningen af afgift mellem virksomhederne ikke sker i takt med afregningen til staten. De særlige hensyn til eksportvirksomhederne tilgodeses ved disses mulighed for kortere afregningsperioder.

Under en merværdiafgift udelukkende

med leverancemetode vil afgiftsindbetalingerne derfor ske i takt med afsætningen til de endelige forbrugere. Da kun en mindre del af afsætningen til forbrugere sker mod kredit, skulle der ikke være et væsentligt behov for den kredit med afgiftsindbetalingen, som betalingsmetoden indebærer. Allerede med leverancemetoden gives en kredit på 20 dage efter afgiftsperiodens udløb foruden den kredit, der opnås ved, at afregningen kun sker kvartalsvis.

Med hensyn til udenlandsk lovgivning på det omhandlede område kan oplyses, at både den gældende franske merværdiafgift og den nye franske merværdiafgift, der træder i kraft den 1. januar 1968, fastsætter, at omsætningen af varer skal opgøres efter leverancemetoden, medens omsætningen af ydelser som hovedregel skal ske efter betalingsmetoden.

Det vesttyske lovforslag om merværdiafgift går ud på, at omsætningen skal opgøres efter leverancemetoden, men at virksomheder, der ikke er bogføringspligtige, kan få tilladelse til at benytte betalingsmetoden. Disse regler står i modsætning til den gældende kumulative flerledsafgift, hvor hovedreglen er betalingsmetoden, men hvor der kan gives tilladelse til at benytte leverancemetoden.

Ifølge fællesmarkedets forslag til direktiv for en fælles merværdiafgift skal den afgiftspligtige omsætning opgøres efter leverancemetoden.

Den svenske skattekommission har foreslået en merværdiafgift med samme valgfrihed som under den gældende detailledsafgift, hvor betalingsmetoden er hovedreglen, men hvor tilladelse kan gives til leverancemetoden.